

چوپان‌های البرز شرقی اولین شیرمیش‌ها را کنار اُرس امامزاده می‌دوشند

وقت شیردوشان

آخرین برف‌ها که آب شوند، وقت آن است که رمه‌ها را به سمت کوه می‌کرد. چوپان‌ها رمه را آماده می‌کنند تا راهی کوه شوند، برده‌ها و بزغاله‌ها حالا باید جغرافیای تازه‌تری را بشناسند. بوی علف‌های تازه، میش‌ها را مست کرده است. چوب‌دارها، دامدارهای باستانی منطقه، جمع می‌شوند تا برای سفر آماده شوند. این آیین هر ساله آن‌هاست. پیش از هر کاری اما باید به زیارت امامزاده به رمه برکت می‌دهد. نخستین شیرمیش‌ها باید آنجا دوشیده شود؛ آنجا کنار امامزاده.

«امام‌در» آیین «وادوشان» یا همان شیردوشان است؛ نام یکی از جشن‌های بومی دامداران منطقه «دیباج» در البرز شرقی که همه ساله در ابتدای فصل قرق‌شکنی و آغاز چرای مراتع این سامان برگزار می‌شود. وجود امامزاده «محمد دیباج» و درخت اُرس (سرو کوهی) دو هزار ساله این منطقه، دلیل اصلی انتخاب این مکان برای برپایی این جشن است. ارس‌های کهنسال همیشه در بین ایرانیان هم مقدس و ارزشمند بوده‌اند. آن‌ها نماد نامیرایی و جاودانگی هستند. پس دور نیست که پیشینه آیین شیردوشان به روزگاران باستان برسد؛ آیینی که البته در گذر روزها و روزگارها به رنگ تازه درآمده است. امامزاده محمد دیباج فرزند بلافضل امام جعفر صادق (ع) و بسیار مورد احترام اهالی است.